

ELLEVTE KAPITEL

Berlin, 12te Oktb.

Men nu maa jeg fortælle Dig om min egentlige Debut i den store Verden; den var ikke fri for et Skær af Komik. Du kender jo Rejsen her til Berlin og veed, at den ikke er videre opmuntrende. Jeg tilstaar ærlig, at jeg tilsidst drattede i Søvn og ikke vaagnede, før vi buldrede ind paa „Stettiner Bahnhof“. Saa tumlede jeg ud til en Droske, fik min Kuffert udleveret og gav Kusken Ordre: „Hotel Zimmermann, Burgstrasse“, — det er et Hotel som din Onkel har anbefalet mig. Men Kusken glor paa mig og gentager i sin Berlinerndialekt: „Bu’straasse? Bu’straasse?“ Saa ryster han paa sit tykke Ølhoved og siger: „Kenn’s nicht!“ Et Par andre Droskekuske kom til; der samlede sig efterhaanden et helt lille Opløb. „Bu’straasse? Bu’straasse?“ sagde de allesammen og rystede paa deres tykke Hoveder. „Kenn’s nicht.“ Der stod jeg! Men saa rækker en af dem en Finger i Vejret og udbryder: „Ah! . . . Burrrrrgstrrrrrraasse!“ Og med denne raske Trommehvirvel af r’er blev jeg først rigtig vaagen. Nu følte jeg, at jeg var kommen hjemmefra, og mit første Rejsseudbytte blev Erkendelsen af, at en Dansker, der vil bevæge sig i Udlandet, maa udvikle sin Sans for Konsonanter.

Men hør nu videre! Da Vognen holdt udenfor Hotel Zimmermann (i Parentes bemærket en gammel Skiddenkasse med en altertümlig „Freitreppe“ helt ud paa Fortovet) kom en skødskindsklædt Hausknecht ud for at tage imod mig. Men hvad sker? Knap har han lukket Vogndøren op, før han aldeles bestyrtet løber ind igen i Huset og brøler: „Hr. Zimmermann!